

Felinarul

revistă creștină

copiilor

2/2021

Prietenia adevărată

Pagina 8

Ce legătură are crența ta cu fotbalul?

Pagina 14

Vestea Bună pentru Burkina Faso

Pagina 16

Identifică în tabelul cu litere de mai jos toate cuvintele din stânga. Taie cu o linie cuvintele pe care le găsești în tabel. Literele nemarcate redau un verset biblic.

VESTE
CREȘTINI
UNITATE
CREDIMȚĂ
CER
CRUCE
VIAȚĂ
DIMINEAȚĂ
PAȘTE
ÎNVIERE
DUMINICĂ
ADEVĂR
NORI

B	U	A	D	E	V	Ă	R	Z	E	C	L
E	M	I	I	N	C	I	N	P	O	R	A
S	E	Î	M	I	C	S	U	A	N	E	C
Î	N	V	I	E	R	E	T	Ș	U	Ș	R
R	Ă	T	N	E	U	N	I	T	A	T	E
D	O	M	E	N	C	E	R	E	U	I	D
L	U	I	A	D	E	A	R	C	E	N	I
V	I	A	Ț	Ă	I	C	A	R	E	I	N
E	L	U	Ă	C	R	N	E	A	Z	Ă	Ț
S	C	U	A	D	E	O	V	Ă	R	Î	Ă
T	I	S	U	N	T	R	P	L	Ă	C	U
E	Ț	I	D	U	M	I	N	I	C	Ă	.

Ilustrații de Tatiana COȘTEȚCAIA

CADOUL

Autor necunoscut

Despre George Washington, primul președinte al Statelor Unite ale Americii, se povestește întâmplarea care va fi prezentată în continuare.

Când a împlinit șase ani, tatăl lui i-a dăruit un topor mic. George s-a bucurat foarte mult de acest cadou. De acum, tot ce-i ieșea în cale și era din lemn, era „verificat” cu toporul. Cu ocazia unei asemenea „verificări”, George și-a folosit toporul pe un cireș tânăr din grădina tatălui său. A fost suficientă o lovitură puternică și pomul fraged s-a rupt în două.

A doua zi dimineața, tatăl a găsit pomișorul rupt. Sădise cu mâinile lui pomul, îl udase și îl îngrijise, de aceea a vrut să descopere ce se întâmplase și să găsească vinovatul. A promis chiar că va da un premiu de cinci monede de aur oricui l-ar fi ajutat să găsească nelegiuitul. Nimeni nu știa însă cine fusese făptașul.

Îndreptându-se spre casă, tatăl s-a întâlnit cu fiul său, George, care avea toporul în mână. Tatălui i-a trecut imediat prin minte faptul că fiul lui ar putea fi „nelegiuitul”.

- George, știi cine a rupt ieri cireșul din grădina noastră? I-a întrebat tatăl cu asprime.

Băiatul și-a plecat vinovat capul, căutând o scuză, dar deodată a izbucnit:

- Nu pot să mint! Pur și simplu, nu pot! Eu am fost, tati, cu toporul meu cel nou!

După o scurtă pauză, tatăl a oftat:

- Vino-ncoace! Sinceritatea ta este de laudat, fiule! Prețuiesc adevărul mai mult decât o mie de cireși, chiar dacă ar avea frunze de argint și fructe de aur! zise el, strângându-și fiul la piept.

Ilustrații de Tatiana COȘTEȚCAIA

CAIN ȘI ABEL

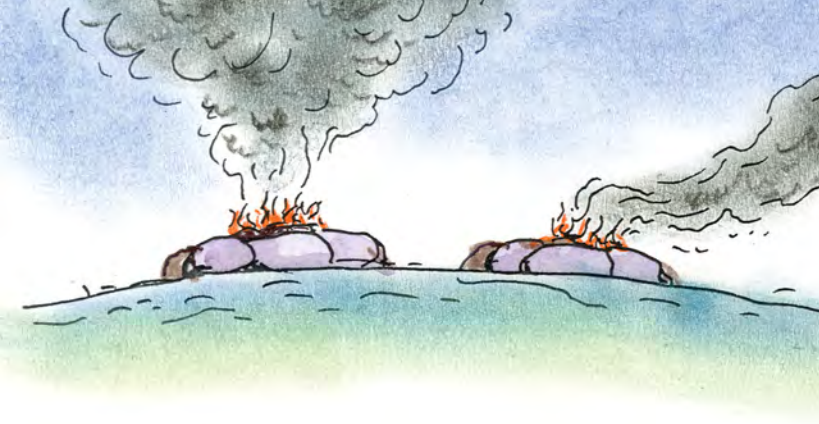
Waldemar ZORN

Pe când Pământul era încă la începutul existenței sale, primii oameni, Adam și Eva, și-au amintit foarte bine de frumusețea Grădinii Edenului, de unde fuseseră alungați. Acum însă, ei, copiii și nepoții lor trebuiau să se hrănească, făcând mari eforturi și muncind mult. Unii dintre ei au crescut și au îngrijit animale, iar alții au arat și au cultivat pământul, ca să obțină recolte de cereale, fructe și legume. Cain, fiul cel mare al lui Adam și al Evei, a fost agricultor, în timp ce fratele lui, Abel, era cioban.

Într-o zi, Cain a decis să-l aducă Domnului o jertfă din roadele pământului. Abel, la rândul lui, a jertfit un miel din turmă. Fumul s-a înălțat către cer de pe altarele celor doi frați. Dincolo de acest fum, Cel Atotputernic S-a uitat la inimile lor și le-a cunoscut gândurile. Biblia ne spune că Abel „a adus prin credință o jertfă mai bună” și Dumnezeu a primit jertfa lui, dar El nu a primit jertfa lui Cain, deoarece i-a văzut inima rea.

În loc să se căiască și să-l ceară Domnului să-l ierte, Cain s-a supărat pe fratele său, iar inima i s-a umplut de invidie. Dumnezeu a văzut că aveau să se întâmple lucruri groaznice, de aceea nu a așteptat până când Cain a înfăptuit răul, ci l-a avertizat din timp:

- Cain, de ce ai o față atât de întunecată? Ai grijă! Ceea ce simți acum este păcat. Dacă nu-l biruiești, vei ajunge rău!

Ei, ce zici? Care-i părerea ta?

1. Cine a fost fiul cel mare în familia lui Adam și a Evei?
2. Cu ce se ocupau Cain și Abel?
3. Ce păcat a cauzat prima crimă din istoria omenirii?

Tânărul nu a ascultat ce i-a spus Domnul, alegând să rămână supărat și plin de invidie.

Într-o zi, Cain i-a spus fratelui său:

- Hai să mergem pe câmp!

Abel nu a bănuțit nimic despre invidia fratelui său și despre gândurile lui rele, de aceea s-a dus cu el. Când au ajuns în câmp, Cain l-a omorât pe Abel.

Dumnezeu i-a vorbit din nou:

- Cain, unde este fratele tău?

- De unde să știu eu? Sunt eu păzitorul fratelui meu? a răspuns el.

Atunci, Cel Atotputernic a strigat:

- Ce-ai făcut? Ai vărsat sângele fratelui tău. De acum încolo vei fi toată viața pe drumuri, fără să ai o locuință, te vei trudi pe ogor, dar pământul va da numai buruieni!

- Pedepsa mea este prea grea să o pot purta! a răspuns Cain.

Apoi a plecat departe de locul unde i Se descoperise Dumnezeu. Nu a mai vrut să audă glasul Lui și nici să se mai gândească la El.

Istorisirea despre prima crimă din istoria omenirii o găsești în Geneza 4:1-16.

Ilustrații de Larisa GOROȘCO

Sinceritatea

Cuvântul *sinceritate* are multe sinonime (cuvinte cu același sens): *onestitate, fidelitate, franchețe, dragoste de adevăr*. Acestea sunt calități minunate care definesc un comportament corect și deschis. Dumnezeu este descris ca având aceste caracteristici. El este sincer, deschis și onest! Domnul nu ne minte niciodată și tot ce este scris în Biblie este adevărat.

„El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit viclenie” (1 Petru 2:22). Acesta este felul în care este descris Domnul Isus Cristos în Biblie.

Opusul sincerității este ipocrizia. Este foarte neplăcut atunci când prietenii tăi pretind că vor să se joace cu tine sau să petreacă timp cu tine, dar pe la spate te bârfesc și povestesc lucruri neadevărate. Astfel de prieteni nu știu deloc ce înseamnă să fii sincer!

Dacă oamenii nu sunt onești unii cu alții, își distrug toate relațiile. Astfel, sunt afectate relațiile dintre părinți și copii, dintre frați și surori, dintre prieteni.

Pe paginile anterioare ai citit istorisirea biblică despre Cain și Abel, doi frați a căror legătură a sfârșit printr-o tragedie. Când Cain a vrut să-și omoare fratele, din invidie, Dumnezeu l-a întrebat: „Ce te apasă? Ce gânduri ai?” Dar, așa cum știi, el nu a vrut să-l dezvăluie Domnului planul lui îngrozitor. Deși Dumnezeu l-a avertizat, Cain și-a omorât fratele. Când Creatorul l-a întrebat pe urmă unde este fratele lui, el a răspuns că nu știe. Sigur că știa! Cain l-a mințit pe Dumnezeu pentru că în inima lui nu era sinceritate, ci doar minciună și răutate.

Dar în inima ta, ce este? Le răspunzi sincer părinților tăi când te întreabă dacă ți-ai făcut temele? Le spui întotdeauna fraților tăi și surorilor tale ce gândești? Se întâmplă să-ți minți prietenii?

Domnul Isus te poate ajuta să înveți să fii sincer și să spui adevărul!

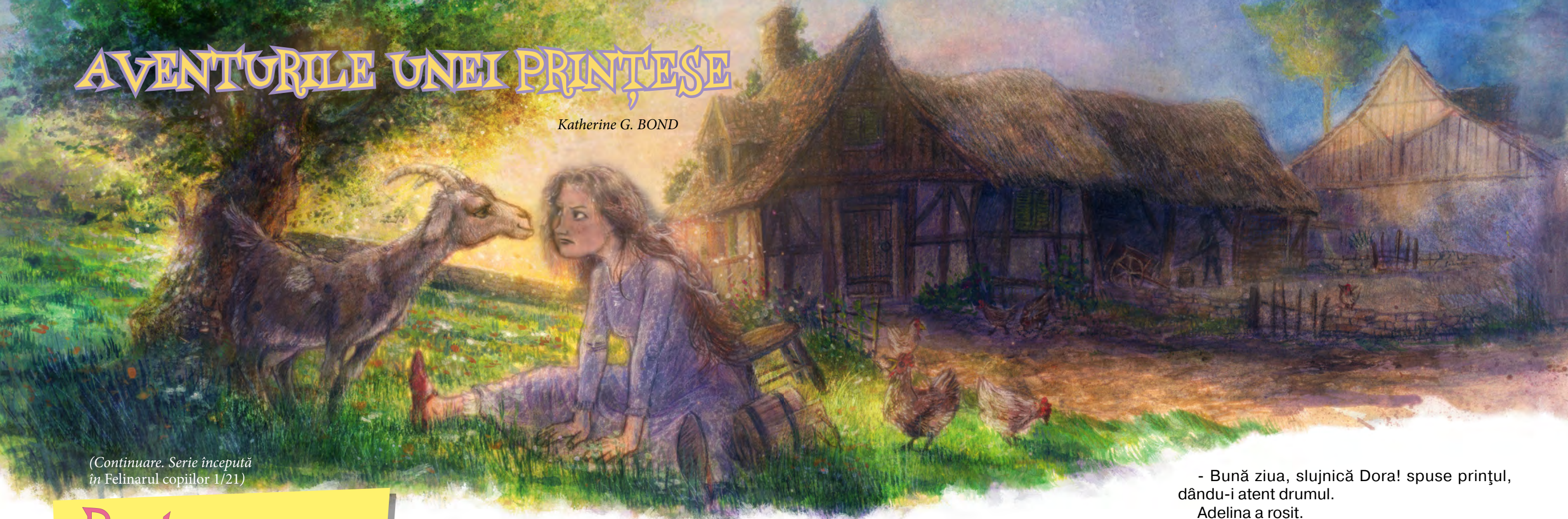
Dmitri ARSENTIEV

Ilustrație de Ina COZINA

AVENTURILE UNEI PRINȚESE

Katherine G. BOND

(Continuare. Serie începută în Felinarul copiilor 1/21)

Prietenie sinceră

Prințul Broderick a vizitat-o pe prințesa Adelina și pe tatăl ei în casa în care locuiau după incendiul de la castel. Adelina a alunecat în noroiul din curtea găinilor, exact în momentul sosirii prințului. Rușinată, i s-a prezentat drept slujnica Dora. Va înțelege oare Adelina în curând că sinceritatea e mai importantă decât mândria?

Slujnica Dora, în realitate prințesa Adelina Alabaster Gwynith Lucia I, a pus găleata și scăunelul pentru muls în iarbă. Capra o privea pe fată cu ochi mici și strălucitori.

- Haide, Sharon! murmură prințesa, nervoasă. Azi chiar voi reuși să te mulg!

Adelina a apucat ugerul caprei, așa cum îi arătase Timothy, scutierul tatălui ei, apoi a strâns pumnii. Și încă o dată! În găleată nu a căzut niciun strop de lapte. Sharon și-a întors capul și a privit-o pe prințesă amuzată.

Adelina s-a mișcat nervoasă pe scăunel. Nu, nu avea s-o lase pe capră să câștige! Prințesa a apucat ugerul și mai strâns. Sharon a behăit supărată, apoi a luat-o la goană, moment în care prințesa a alunecat de pe scăunel și a aterizat pe fund, în iarbă.

- Of, animal nesuferit! strigă prințesa și-și luă găleata pentru muls.

A fost la un pas să lase totul baltă și să se comporte din nou ca o prințesă, însă știa că prințul Broderick locuia momentan la o mică distanță de căsuța văduvei Mercy. Adelina și-a amintit cum el a ridicat-o din noroi și cum a privit-o cu bunătate, aproape cu gingășie, când a

așezat masa. Ar fi vrut atât de mult să-l impresioneze pe prinț cu înțelepciunea și cu bunele ei maniere! Dar lucrurile se derulasera cu totul altfel decât își imaginase.

Fata s-a uitat în găleată. Totul era zadanic! Prințul nu va putea niciodată s-o iubească, chiar dacă ar ști cine este ea în realitate.

Sharon mesteca liniștită salvie dintr-un tufiș. Văzând că prințesa vine spre ea, capra a sărit în lături.

- Vino încoace, haide! Vino, vino, vino! se rugă de ea Adelina.

Dar capra s-a întors spre fată, amenințând-o cu coarnele.

- Nu știu cum, dar am să te mulg azi! strigă prințesa.

Chiar în acel moment, capra porni behăind în galop direct spre prințesă, care țipă speriată.

În clipa următoare, două brațe puternice au apucat-o pe Adelina, mutând-o în siguranță din calea caprei violente. Ea a întors capul mirată și a văzut fața amuzată a prințului.

- Bună ziua, slujnică Dora! spuse prințul, dându-i atent drumul.

Adelina a roșit.

- Bună ziua, Maiestatea Voastră. Nu v-am auzit venind, se bâlbâi ea.

- Apolo și-a pierdut potcoava, explică prințul, de aceea l-am dus la fierar și am venit aici pe jos.

Prințul luă găleata fetei.

- Pot să încerc și eu?

Prințul a traversat curtea cu pași mici. În acest timp, a vorbit liniștit și prietenos cu capra. Când a ajuns la Sharon, a mângâiat-o pe cap și i-a vorbit în șoaptă. Apoi s-a așezat pe scăunel și, fără prea mult efort, a umplut găleata cu lapte.

- Maiestatea Voastră, se miră Adelina, unde ați învățat asta?

- Iubesc animalele și îmi place să le îngrijesc! răspunse prințul, dând din umeri.

După acest incident, prințul Broderick a început să vină regulat în casa văduvei Mercy. Dimineața, când Adelina ducea gălețile cu lapte în casă, apărea brusc la poarta curții și-i căra găleata cea mai grea. Ea nu prea înțelegea de

ridicat privirea de la oala cea mare și s-a uitat la cei doi tineri, ștergându-și zâmbind sudoarea de pe frunte.

- Nu-i deloc rea invenția asta, spuse ea apoi, cu recunoștință. O adevărată binecuvântare!

O binecuvântare ... Ar fi dorit ca prințul să afle cine a binecuvântat-o astfel pe văduva Mercy! Oare ar fi fost acesta momentul ca Adelina să-i spună prințului adevărul?

În schimb, ea a luat coșul pentru ouă:

- Aici este prevăzut un dispozitiv de sortat ouăle, care să separe ouăle mari de cele mici. Ouăle cad prin

deschizătura acesta, zise Adelina, trăgând de scândurica despărțitoare.

În acel moment, două ouă mari au căzut din coș și au aterizat direct pe pantofii prințului, ca două pete galbene, vâscoase.

- O, nu! Iertați-mă, Maiestatea Voastră! strigă Adelina, punând mâna pe o cârpă.

Prințul a zâmbit, a luat cârpa din mâna Adelinei, apoi și-a curățat singur pantofii.

- Nu-ți face griji, Dora! Am mâini mari, neîndemânatic. Mi-au dat deja multe bătăi de cap! Am visat întotdeauna să devin un meseriaș priceput sau un mare inventator. Dar cu asemenea mâini ...

- Și ce ați face cu mâinile, Maiestatea Voastră? vru să știe Adelina.

- Deci ..., se gândi Broderick. Dar nu vei râde de mine, Dora?

Adelina a dat puternic din cap, în sens negativ.

- Dacă aș avea talentul necesar, mi-aș face un fluier din lemn de cireș și aș cânta la fluier, ca muzicanții de la curte.

- Dar e foarte simplu! strigă prințesa. Lemnul de cireș este cel mai potrivit material pentru cioplirea unui fluier. Acest lucru m-a învățat tata! zise ea, apoi se opri brusc. Să mergem să căutăm un cireș și vă arăt cum se face!

Așa au trecut zilele. În mâinile nepricepute ale prințului, bucata de lemn prindea contur

foarte încet. Adelina i-a arătat tânărului prinț cum se taie gura fluierului și găurile. Când instrumentul a fost în sfârșit finalizat, prințul l-a dus la gură și a suflat cu putere în el.

- Sună îngrozitor! îi scăpă prințesei.

Prințul Broderick zâmbi trist:

- Încă nu sunt pregătit să le pot cânta prințeselor frumoase!

Adelinei i se opri respirația.

- Dacă ați întâlni o prințesă care să nu fie deosebit de frumoasă, dar care să fie în schimb foarte isteță, ați putea s-o iubiți? întrebă ea, prudent.

- Iubirea vine de la Cel-care-cunoaște-sufletele! răspuse prințul. Și ceea ce e important de reținut este faptul că nu frumusețea este cea care dă valoare unui om!

- Și Maiestatea Voastră îl știe pe Cel-care-cunoaște-sufletele? se miră Adelina.

Prințul Broderick a studiat atent fluierul din mâna sa.

- Da! Și mi-ar plăcea să cânt pentru El!

În ziua următoare, Broderick nu și-a adus fluierul. Nici în a doua zi și nici în a treia zi. În schimb, în fiecare dimineață o ajuta pe Adelina să care gălețile cu lapte și să spargă lemne pentru văduva Mercy. Părea să nu-l deranjeze deloc faptul că aceste munci nu erau demne de un prinț. Adelina și-a păstrat secretul și, pentru el, ea era tot slujnica Dora. Au devenit prieteni buni, dar, în mod sigur, prințul nu s-ar fi îndrăgostit de o slujnică! Prințesei îi era teamă că dacă i-ar fi spus prințului adevărul, l-ar fi pierdut ca prieten pentru totdeauna.

Într-o noapte, Adelina s-a trezit și a văzut lumina lunii strălucind prin fereastra camerei sale. Dar ce zgomote se auzeau oare? Prințesa s-a ridicat din pat, și-a luat mantaua și a ieșit încet afară.

Sub un cireș stătea prințul Broderick și cânta la fluier o melodie simplă, dar minunată. Avea ochii închiși și luna desena modele ciudate pe chipul lui.

Adelina a rămas să îl asculte, ascunzându-se la umbra copacilor. Melodia era atât de frumoasă, încât a simțit că și inima ei începe

să cânte. Când prințul a terminat de cântat, prințesa a ieșit din ascunzătoare.

- Măine plecăm acasă, spuse prințul. Tata și cu mine trebuie să ne întoarcem în Țara din Apus.

Prințesa ar fi dorit să strige un „Nu!” puternic. Îi venea să plângă. Voia să-i spună să nu plece, înainte să afle cine este ea în realitate. Totuși, a reușit să se stăpânească și și-a plecat capul.

- Cel-care-cunoaște-sufletele să vă păzească, prinț Broderick! spuse Adelina încet. Călătorie plăcută!

- În viață ne despărțim și ne revedem. Am să revin pentru că aici am un prieten!

- Un prieten? zise prințesa, întristându-se profund.

- Da, un prieten! Adevărata dragoste are la bază prietenia, răspuse prințul, luând mâinile fetei în mâinile sale mari. La revedere, prințesă Adelina! șopti apoi cu gingașie.

Ilustrații de Pirapakar KATHIRGAMALINGAM

LUP ÎN BLANĂ DE OAIÉ

Ca în cazul multor expresii, și expresia „lup în blană de oaie” provine din Cartea cârților, din Biblie.

În Predica de pe munte, Domnul Isus Cristos a spus: „Feriți-vă de profeții mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori” (Matei 7:15).

Profeții erau oameni care transmiteau poporului mesaje din partea lui Dumnezeu. Ei vesteau poporului Israel poruncile Celui Atotputernic. Domnul Însuși Își alegea profeții. Dintre cei mai cunoscuți proroci pot fi amintiți Moise, Isaia și Ioan Botezătorul. Prorocii falși, în schimb, au fost oameni care doar se prefăceau că transmiteau mai departe ce le spunea Dumnezeu. Păreau evlavioși, dădeau impresia că sunt sinceri și prietenoși, dar în realitate erau mincinoși.

În prezent, expresia „lup în blană de oaie” nu se folosește numai cu referire la proroci. Un „lup în blană de oaie” poate să fie și un escroc care încearcă să pună mâna pe bani sau alte bunuri, prin vicleșug. „Lupul” se prefacă prietenos și politicos, pentru a lăsa o impresie bună.

De exemplu, dacă cineva se oferă să care ghiozdanul greu al unei fetițe de clasa I, vrând în realitate să-i fure telefonul mobil sau banii din ghiozdan, acela este un asemenea „lup”. Lasă o impresie de om politicos, care vrea să ajute, dar în realitate nu are gânduri curate.

„Un lup în blană de oaie” este deci o persoană care-și ascunde intențiile rele în spatele unor fapte bune.

Barbara NASON

Ilustrații de Katarina FILIPOVA

BIROUL DE OBIECTE GĂSITE

Ne aflăm în biroul de obiecte găsite. Pe rafturi se pot vedea obiecte care au fiecare câte un număr. Sus sunt scrise numele persoanelor cărora le aparțin obiectele. Scrie corect numărul obiectului lângă numele persoanei.

Pilat

(Matei 27:24)

Levi

(Luca 5:27)

Bartimeu

(Marcu 10:46-50)

Rahav

(Iosua 2:15-18)

Frații
lui Iosif

(Geneza 37:29-31)

Petru

(Luca 5:4)

David

(1 Samuel 17:50)

Iuda

(Matei 27:3)

Pavel

(Faptele apostolilor 15:36)

Moise

(Exodul 4:1-2)

Ilie

(1 Împărați 19:6)

Saul

(1 Samuel 18:10)

4 urciur de apă

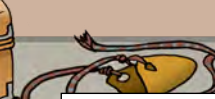
11 vas pentru spălat mâinile

10 geantă de călătorie

7 casetă pentru taxa de la vamă

2 praștie

1 haină

3 haină pestriță pătată cu sânge

5 suliță

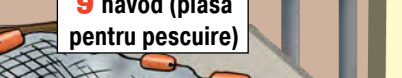
6 funie roșie

8 toiag

12 30 de arginți

9 năvod (plasă pentru pescuire)

Ilustrații de Taiana COȘTEȚCAIA

TIPIC ANDI

Olesia ISAAK

Aleg cu mingea la picior în direcția porții, când îl văd deodată pe mijlocașul echipei adverse, năpustindu-se spre mine. Încearcă să-mi ia mingea. Atunci îmi folosesc trucul special: lovitură scurtă înapoi, învârtire rapidă, fentă cu piciorul drept pentru derutarea adversarului, apoi șutul final cu piciorul stâng. Însă de data aceasta nu-mi reușește! Mă încurc în propriile mele picioare și în cele ale adversarului, cad la pământ și-l trag și pe adversar după mine. Genunchiul lui mă lovește puternic în maxilar.

Suștinătorii strigă tare și fluierul ascuțit al arbitrilor întrerupe jocul. Din vina mea, știu! Dar ce mai contează? Ne mai trebuie neapărat un gol. Arbitrul probabil că nu mi-a observat trucul. El a văzut doar că mijlocașul a intrat în mine. Eu ar fi trebuit să evit inevitabilul.

Îmi mușc repede buza de jos și simt sângele în gură. Apoi afișez o strâmbătură, de parcă aș avea dureri mari. Băieții din echipa mea strigă: „Fault!” Arbitrul vine în fugă, iar eu fac o față nevinovată.

- Mi-a pus piedică! mă plâng.

Mijlocașul încearcă să se dezvinovățească, însă „rana” mea vorbește mai clar decât vorbele lui.

- 11 metri! decide arbitrul.

O, da! Asta ne trebuia! Îi arunc adversarului o privire piezișă și-i zâmbesc obraznic. El îmi aruncă o privire plină de ură. Poziționez mingea, țintesc, șutez – GOL! Suștinătorii sunt în extaz, apoi se aude imediat fluierul final.

Meciul s-a terminat și noi am câștigat. Băieții din echipa mea mă înconjoară și sar în sus de bucurie. Li se alătură și Mark, antrenorul nostru.

- Ați făcut treabă bună, băieți! ne laudă el. Totul în regulă, Andreas? mă întrebă apoi pe mine.

Eu zâmbesc și le fac coechiperilor cu ochiul:

- Am fentat „tipic Andi”! Pur și simplu, l-am prostit pe arbitru și am obținut o lovitură de la unsprezece metri!

Mark își dă ochii peste cap.

În sezonul acesta fotbalistic, procedura „tipic Andi” a devenit un fel de marcă a mea. Așa numesc coechiperii mei multele mele trucuri din teren. Nimeni nu știe mai bine decât mine cum se pot încălca regulile de joc, fără a fi penalizat. Când observ că adversarul poate să preia balonul, mă arunc dramatic la pământ și-i înscenez simplu un fault. De cele mai multe ori, primim o lovitură de la 11 metri sau o lovitură liberă.

- I-auzi! spune antrenorul și râde batjocoritor. Deci „tipic Andi”! Bravo! Ești un băiat bun! Bine că te duci duminica la biserică! Acolo poți să te rogi să scapi de toate păcatele pe care le-ai acumulat în timpul săptămânii!

Am zâmbit și eu, dar vorbele lui m-au deranjat. Da, sunt creștin și mă duc duminica la biserică, dar fotbalul este o cu totul altă lume, cu propriile ei reguli! Joci fotbal ca să câștigi, indiferent cu ce preț! Doar nu e păcat că vreau să câștig! De unde îi vine antrenorului ideea că sportul are ceva de-a face cu credința mea?

Trei zile mai târziu, se joacă semifinala acestui sezon. Câștigăm cu 3 : 2. Am fost cel mai bun jucător al sezonului trecut. Dacă sunt bun și în finală, voi fi cel mai bun jucător și în acest sezon. Mă simt ca un erou, ca un adult deoarece am 15 ani și sunt deja un adevărat jucător profesionist de fotbal. Mă duc la tribună și le fac semn cu mâna fetelor care au venit special să mă vadă jucând, gândesc eu. Un băiețel vine la gard și mă roagă să facem un selfie. Am propriii mei admiratori!

- Cum îți merge, puștiule? zic eu binedispus, trecându-mi mâna prin bucele roșcate ale băiatului.

- Super! Îmi răspunde el și zâmbeste. Îmi dai un autograf?

Îmi întinde apoi un pix și o foaie cu logoul clubului meu.

- Cum te cheamă?

- Nu știi cum mă cheamă? se miră admiratorul meu. Doar ne salutăm în fiecare duminică la biserică!

- Ei ... Ba da, da, da ... știu ... Dar spune-mi, cum se scrie corect numele tău?

Băiatul izbucnește în râs:

- Philipp. Cu „ph” și cu doi de „p” la sfârșit. Ești cel mai tare jucător!

Deși ... tata spune că nu joci cinstit, că te prefaci mereu și că nu dai dovadă de profesionalism. Dar victoria e tot ce contează!

Îi dau autograful pe foaie și zâmbesc, deși mă simt de parcă băiatul mi-ar fi dat un pumn în piept. Mi-e rușine.

Săptămâna următoare se joacă finala. În minutul 80 scorul este 1 : 1.

Echipa adversă joacă agresiv. Reușesc să preiau mingea. Alerg cu ea înainte, până aproape de poarta adversă. Apărătorii îmi ies în cale. Pasez la dreapta, înainte și mai mult spre poartă, apoi îi semnez celui cu numărul

11 cu mâna că „sunt liber”. Mă vede și șutează lung. Mă pregătesc să preiau balonul cu capul. Dar am estimat greșit poziția, mingea mă lovește în mână și zboară direct în poarta adversă. GOL! Admiratorii jubilează. Băieții mei sar bucuroși pe mine. Eu, însă, sunt năucit. Se pare că nimeni nu a observat că am marcat golul cu mâna, ceea ce este neregular.

Nu spun nimic, victoria e a noastră! mă gândesc, dar nu pot să-mi ridic privirea. Această victorie nu-mi va aduce nicio bucurie. Unde mi-a dispărut încrederea de sine? Credința nu are nimic de-a face cu sportul! Însă cuvintele lui Philipp nu-mi dau pace. Un joc necinstit ...

Mă îndrept hotărât spre arbitru și-i explic faptul că golul nu poate fi valabil pentru că am atins balonul cu mâna. Echipa și antrenorul se vor înfuria, desigur, dar în locul dezamăgirii, simt că-mi cade o piatră de pe inimă.

- Frumos din partea ta! zâmbeste arbitrul și dă din cap mulțumit. Ești un jucător cinstit! Poți fi mândru de tine!

Fluieră și face semn că se anulează golul. Mingea este jucată din nou. În minutul doi de prelungiri, reușim să mai înscrim un gol dintr-un corner. Ce lovitură frumoasă! Preiau mingea pe piept și o trimit direct în poarta adversă.

Coechiperii numesc jocul meu din nou „tipic Andi”. Nu mă opun. De-acum înainte, „tipic Andi” va fi un joc cinstit!

KAANSA, BURKINA FASO

Burkina Faso

Populație:
20 107 509

Limba principală:
FRANCEZA

Religia principală:
ISLAMUL

Numărul limbilor vorbite:
70

Limbile
în care nu există încă
o traducere a Bibliei: **25**
în care există doar o traducere
parțială a Bibliei: **19**
în care există o traducere
a Noului Testament: **15**
în care există o traducere
a întregii Bibliei: **11**

Știi că ...

... ploaia este foarte importantă pentru Burkina Faso? Mulți oameni se hrănesc doar cu ceea ce cultivă ei înșiși. Majoritatea cultivă bumbac sau alimente pentru comercializat, de exemplu, arahide, porumb și orez. Din acest motiv, apa de ploaie este foarte importantă pentru ei!

... oamenii aproape că nu posedă bani? Deoarece fiecare cultivă câte ceva, ei pot să facă schimb între ei. Nu este întotdeauna nevoie de bani pentru a face rost de cele necesare pentru trai. De pildă, dacă tu ai biscuiți cu ciocolată, dar ai vrea să mănânci sărățele, poți face schimb cu un prieten, dându-i biscuiții tăi în locul sărățelelor lui.

... mâncarea națională a locuitorilor din Burkina Faso se numește tô? Este un terci tare, pregătit fie din mălai, fie din făină de mei. Tô se consumă cald, alături de un sos iute. O altă mâncare specială în Burkina Faso sunt omizile. Pentru burkinezi, omizile sunt o adevărată delicatăsă.

... circa 6000 de oameni din Burkina Faso vorbesc limba kaansa? Foarte curând ei vor putea citi Vestea Bună despre Isus Cristos în limba lor maternă!

Motive de rugăciune ...

Noul Testament în limba kaansa se pregătește pentru tipar. O echipă de traducători verifică încă o dată toate detaliile, corectează greșelile gramaticale (ca la școală, nu-i așa?), apoi Noul Testament va putea fi trimis la tipar. Este o muncă laborioasă, dificilă și nu ar fi frumos să se descopere greșeli după ce cartea a fost tipărită. Roagă-te ca traducătorii să găsească toate greșelile, cât mai repede posibil, și să le poată corecta. Fie ca oamenii din Burkina Faso să afle despre Domnul Isus Cristos și să se întoarcă la El!

omidă

MAIMUȚA ÎN BLANA DE LEU

Paul WHITE

Ilustrații de Iulia PRAVDOHINA
și Katarina FILIPOVA

Johann, sculptorul paralizat, ședea la umbra unui rodiu, sculptând și fluierând încet. În curând, a fost înconjurat de o ceată de mici spectatori, care s-au așezat cu picioarele încrucișate ca să urmărească ce face.

- Ce cioplești cu cuțitul tău? întrebă un copilaș.
Pe fața liniștită a lui Johann a înflorit un zâmbet.
- Vei vedea diseară, când se va aprinde focul de tabără. Am să-ți spun povestea lui Toto și cum a vrut el să devină o făptură nouă.

Johann a stat toată ziua la umbră și a cioplit. Spre asfințit, lemnul se transformase într-un elefant, care exprima o mânie nesfârșită, de la trompă și până în vârful cozii. La lumina flăcărilor, părea să se cutremure de furie.

M'gogo i-a șoptit cățelușului său:
- Arată foarte supărat, dar nu trebuie să-ți fie frică, e doar din lemn!
- De ce este elefantul atât de furios? întrebă cineva la sosirea lui Daudi, care se așeză lângă Johann.
Daudi i-a zâmbit meșterului, iar acesta a început să povestească:

Maimuța Toto era tristă.
- Capra nu a fost deloc atentă, murmură ea. Puțin mai multă atenție și totul ar fi mers bine!

A oftat adânc și s-a cățărat în copacul buyu, de lângă coliba vânătorului. Din păcate, memoria maimuței nu e mai bună decât înțelepciunea ei!

Soția vânătorului tocmai scotea pentru aerisire o blană veche de leu. Soarele trebuia să alunge mulțimea de gândaci care se cuibăriseră în ea.

Fiul vânătorului a luat blana în spate, ca să-i sperie pe ceilalți copii. Ochii lui Toto au strălucit:
- Cu blana de leu voi deveni un leu autentic!

- Nu-i deloc mărimea ei! șopti Raff.
Twiga aprobă, dând din cap:
- Acum chiar crede că este un leu!
Urechile lui Raff au tresărit într-un mod care arăta clar ce gândește.

A sărit de pe creangă, a smuls blana de la copilul uimit și a luat-o la goană spre copacul familiei sale. În tot acest timp, mintea îi lucra rapid, așa cum e obiceiul la maimuțe.

Patru ochi de girafă s-au întors brusc spre un loc din apropierea gropii de gunoi, pe unde adulmeca hiena Mbisi. Hiena a simțit mirosul de leu, care pentru ea reprezenta un mare semn de alarmă.

Girafa Twiga și Raff, nepotul ei mai neexperimentat, stăteau în tufișuri și o observau. Au zâmbit doar, când Toto s-a oprit pe o creangă și a încercat blana de leu.

Desigur că simțea și miros de maimuță, însă toată jungla era plină de maimuțe. Ea s-a furișat rapid într-o groapă adâncă, gândindu-se numai la lei. Nici măcar nu s-a uitat în jurul ei!

Nasul o avertizase și știa că labele hienelor sunt mai scurte decât cele ale leilor. Toto a fost entuziasmată când gunoierul junglei s-a vârat în vizuina lui.

S-a simțit atât de mândră în blana care nu-i venea deloc bine!
- Hiena a crezut că sunt leu, doar din cauza blănii mele noi!
Twiga și-a plecat gâtul, ca să-i șoptească nepotului la ureche:

- Nu e greu să-i păcălești pe cei care se iau numai după nasul lor, fără să-și folosească și ochii!
Micuța girafă, care stătea pe picioarele încă nesigure, a dat din cap.

Toto s-a urcat până la o scorbură din copac. Maimuța și-a apropiat capul de scorbură și a scos un răget iscusit. Twiga a remarcat:
- Asta a fost o imitație foarte bună!

Răgetul l-a speriat pe liliacul Budi și familia lui, care își petreceau ziua în scorbură. Toto s-a gândit:
- Se pare că lui Budi îi este frică de mine și crede că sunt un leu!

Desigur că Budi s-a temut. El și-a amintit că a mai auzit odată un răget asemănător. Mai știa și faptul că în scorbură a pătruns apoi o labă uriașă.

Broasca țestoasă a observat fața veselă a lui Toto, când a murmurat:
- Am speriat-o până și pe broasca țestoasă cea isteată. În blana asta de leu, sunt cu adevărat un leu!

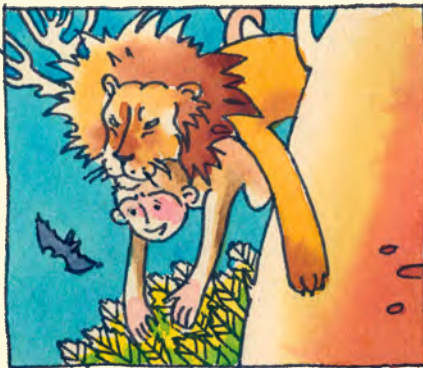
Twiga a spus:
- Poți învăța de la înțelepciunea broaștei țestoase, nepoate! Cel mai bine e să taci atunci când îi vezi pe cei care se amăgesc singuri.

Toată jungla vuia de la sunetele scoase de elefantul Nhembo, care venea rupând crengi din copaci deoarece suferea cumplit din cauza căldurii.

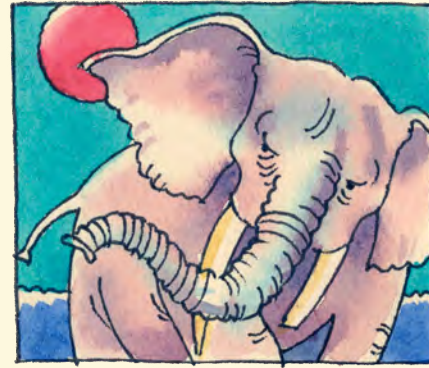
Leul Simba verifică totul foarte exact! gândeau acum liliecii. Cuprinși de panică, și-au luat pe rând zborul din scorbură.

Ochii lor obișnuiți cu întunericul au fost orbiți de lumina soarelui. Nu vedeau clar că acolo era un leu cam ciudat, care râdea ca o maimuță. Toto a fost din nou cuprinsă de extaz.

Și-a spus: Sunt cu adevărat altcineva acum! Sunt mare, puternic și inspir frică! Twiga a remarcat:
- Știe să ragă bine! Îi păcălește însă numai pe cei orbiți, care închid ochii.

În plus, Nhembo era indispus din cauza unui colț care-l durea, de aceea își flutura urechile mari, iar coada lui lovea nervoasă în toate părțile.

Dintr-odată s-a oprit și a clipit din ochi. Trompa i-a tresărit de uimire, căci pe copacul buyu din fața lui stătea un leu uzat și zbârlit.

De mânie, s-a făcut tot roșu, sub pielea lui gri, încât a semănat cu elefantul înfuriat pe care-l cioplise Johann toată ziua. El și-a trâmbițat furia în toată jungla.

Toto era extrem de mulțumită de rezultatele ei și nu a fost deranjată de sudoarea care-i curgea pe trup, nici de gândacii care mișunau pe ea.

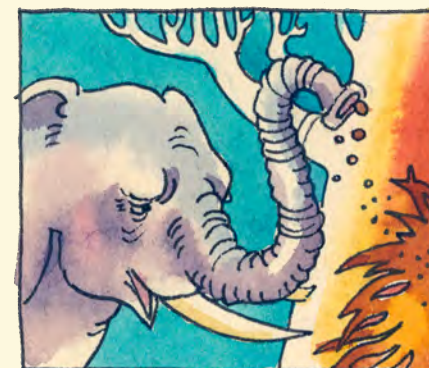
Apoi Toto a coborât din copac, și-a încolăcit coada și mai strâns de blana de leu și a plecat s-o caute pe broasca țestoasă. Aceasta și-a retras repede capul sub carapace.

Din această poziție avantajoasă, doi ochi l-au observat atent pe vizitator și au clipit brusc, văzând labele de maimuță sub blana de leu.

S-a auzit până dincolo de albia secată a râului:
- Tu, maimuță, cu minte de vrabie! Twiga a șoptit:
- Astea sunt cuvinte aspre, chiar și pentru un elefant experimentat. Nhembo a continuat cu glas puternic:

- Capacitatea ta de a te amăgi singură este egală cu cea atribuită pe nedrept struțului! Apoi i-a suflat maimuței un nor de praf în față. Toto s-a simțit jignită în demnitatea sa.

Mulți au auzit și au văzut cum a râs Nhembo de înțelepciunea de maimuță a lui Toto. Papagalul Suku și pasărea prevestitoare Mizi au râs, până le-au dat lacrimile.

Când umbrele au început să se alungească, girafa a spus cu blândețe:
- Toto, îți mai amintești de sfârșitul cumplit al caprei care a vrut să fie leu? Maimuțica a dat afirmativ din cap, fără să-și facă însă griji.

- Nu se pot compara una cu alta: eu port o blană de leu!
Twiga a oftat.
- O blană de leu mâncată de gândaci, pe care ți-ai atârnat-o lejer pe spate,

nu te transformă într-un leu! Nu observi cum râde jungla de tine?
- Te înșeli, gât-lung, o blană nouă te schimbă în mod sigur într-o făptură nouă!

Girafa i-a răspuns, răbdătoare:
- Poți să-ți agăți pielea unui hipopotam sau să te împodobesti cu pene de struț și tot nu ai să devii un alt animal. Vei rămâne mereu o maimuță!

Twiga a vrut să vorbească despre piei pătate, dungate și cu picățele, însă gândurile și vorbele i-au fost întrerupte de chicotitul micuței maimuțe:

- Nu ai văzut cum a fugit hiena, Twiga? A crezut că sunt un leu.
Girafa a lovit pământul cu copita din față și a dat nervosă din coadă.

- O blană nouă nu te schimbă. Trebuie să fii nou și pe dinăuntru, dacă vrei să devii o făptură nouă!
Dar Toto se gândea deja cum ar putea modifica blana de leu, ca să-i vină mai bine.

Noaptea a petrecut-o încercând să transforme blana de leu pe măsura ei. Tot timpul a murmurat:
- Capra nu a abordat bine problema, nu a făcut totul temeinic.

Unele părți le-a frecat cu ulei de cocos, ca să fie mai moi, apoi a prins blana cu spini lungi și ascuțiți. Toto s-a fâțâit încolo și-ncoace, până când blana s-a așezat comod pe ea și s-a gândit:

- Acum, că-mi vine atât de bine, toți vor crede că sunt un leu!
Mulțumită, a început apoi să umble pe sub copacul buyu, scoțând sunete amenințătoare. Papagalul Suku a dat atunci alarma.

Cu liniștea unui leu, Toto a privit în direcția indicată de ciocul lui Suku. Însă în clipa următoare, jungla a fost martora unui spectacol neobișnuit:

Un leu ciudat se cățara într-un copac, fiind urmărit de ghearele leopardului Chewi.
- Cine s-ar aștepta, îi spuse Twiga mai târziu lui Raff, ca un leopard să priceapă mintea unei maimuțe?

Departe, în junglă, se auzeau strigătele păsărilor de noapte. Daudi a aruncat niște crengi pe foc, apoi a spus:
- Ați auzit despre înțelepciunea greșită a caprei și a maimuței. Este un dublu avertisment pentru voi. Să țineți bine minte asta!

S-a ridicat.

- Este o încercare zadarnică să crezi că ești o făptură nouă, doar pentru că ai o piele nouă. Pielea se poate să aibă un nume frumos, poate să se cheme „onoare”, „Cele zece porunci” sau în orice alt fel. E posibil ca pielea să fie bună, dar ea nu-l schimbă pe cel care o poartă.

Johann a dat din cap.

- Nu există nicio posibilitate! spuse el. Lui Dumnezeu nu-i place o viață cârpită cu greu. Biblia spune: „Dacă este ceva în Cristos, este o făptură nouă.” Atunci totul este nou.

Johann a știut că acest adevăr nu e ușor de înțeles, de aceea a mai adăugat:

- Domnul Isus nu vrea să ne îmbrăcăm cu o piele nouă. Prin aceasta ne amăgim doar singuri și pe alții. El nu se lasă amăgit și vrea să venim înaintea Lui, așa cum suntem, apoi ne ia în mână Sa! Priviți! zise Johann, ridicând elefantul la care lucrase toată ziua. Priviți! Dintr-o bucată moartă de lemn, am făcut un elefant frumos, dar mort. Pot să mă străduiesc cât vreau, dar el nu va fi niciodată viu. Dacă vine ceva la Isus și spune simplu: „Iată-mă! Nu reușesc să fiu așa cum ar trebui să fiu. Te rog, fă din mine un om nou!” Da, acel om va fi uimit de faptul că Domnul Isus va face acest lucru. Acesta a fost planul Lui de la început.

(Va urma)

Sfat util
Fii întotdeauna sincer cu Dumnezeu, cu oamenii și cu tine însuși!

1826–1894

Alexei Bobrinski

Un creștin evanghelic în funcția de ministru

Puțini sunt cei care știu că mișcarea evanghelică de trezire spirituală din Rusia, prin care mulți oameni s-au decis pentru o relație personală cu Domnul Isus, a început în orașul Sankt Petersburg, în palatele fastuoase ale nobililor, în sălile de primire ale conților și în saloanele principeselor. Din această mișcare a făcut parte și influentul ministru, contele Alexei Pavlovici Bobrinski.

Alexei Bobrinski s-a născut în anul 1826, în Sankt Petersburg. Pe linie paternă, a fost strănepotul mării țarine Ecaterina a II-a, iar mama lui a fost rudă cu regele Poloniei. Originea lui nobilă i-a facilitat o educație de excepție: a frecventat cursurile liceului din Țarskoe Selo („Satul Țarilor”), în prezent Liceul „Pușkin”, unde cu 20 de ani înainte învățase și

Liceul din Țarskoe Selo

marele poet rus, Alexander Pușkin. După absolvirea școlii, contele Bobrinski și-a început cariera în cadrul Ministerului de Externe al Rusiei. La toate sarcinile pe care le primea, era extrem de harnic și, în curând, s-a bucurat de un mare prestigiu din partea tuturor. În 1853, a plecat voluntar în Războiul din Crimeea, remarcându-se și acolo prin hărnicia lui.

În zece ani de serviciu militar, a fost avansat de la gradul de ofițer, la cel de general-maior în suita Maiestății Sale Regale. Contele nu s-a mulțumit însă numai cu aceasta, ci în tot ce făcea, se implica trup și suflet. L-a cunoscut personal pe țarul Alexandru al II-lea al Rusiei și a participat la reformele statale inițiate de acesta. Mai târziu, contele Bobrinski a fost numit ministrul transporturilor și, în

această calitate, a răspuns de construirea căilor ferate din Rusia. În perioada cât a fost ministru, s-au construit mii de kilometri de șine.

Însă toate aceste întâlniri și evenimente nu au fost atât de importante, ca ceea ce s-a petrecut în anul 1874. Contele constatase deja că mulți dintre prietenii lui nobili s-au schimbat. Motivul acestor schimbări erau predicile lordului Radstock, un nobil și misionar britanic. Alexei l-a abordat pe lord și și-a exprimat în mod clar nemulțumirea în legătură cu Biblia, care, conform părerii lui, se contrazicea singură. La aceasta, misionarul i-a propus contelui să-i arate aceste presupuse contradicții, apoi să le analizeze împreună.

Contele Bobrinski s-a pregătit temeinic pentru această discuție. Dorința lui sinceră era să afle adevărul. El a citit cu atenție Noul și Vechiul Testament, făcându-și numeroase însemnări. A venit și ziua stabilită, când contele și lordul s-au întâlnit și au început să discute despre Biblie. Atunci s-a întâmplat ceva, la care contele nu s-ar fi așteptat niciodată: toate contradicțiile pe care credea că

le-a descoperit i s-au părut brusc nefondate! Toate argumentele lui parcă se îndreptau chiar împotriva sa. În ziua aceea, Dumnezeu S-a atins de inima contelui. Mândrul și distinsul ministru s-a pocăit și s-a convertit.

Așa a schimbat Dumnezeu pentru totdeauna viața contelui și dorința lui sinceră de a afla adevărul a fost împlinită. El l-a cunoscut pe ACELA care este Calea, Adevărul și Viața.

Olesia ISAAK

Ilustrații de Victor BARIBA

CINE SUNT EU?

Tatiana GOLOVINA

Sunt un copac frumos, veșnic verde și ating o înălțime de până la 10 m. Patria mea este bazinul mediteraneeen. În zilele fierbinți, coroana mea magnifică din frunze argintii le oferă călătorilor umbră, iar uleiul obținut din fructele mele este un dar minunat pentru oameni. În Antichitate, alături de lipie, struguri și curmale, acest ulei făcea parte din cele mai importante alimente, fiind foarte prețuit și în prezent. Sunt cultivat de peste 4500 de ani. Aceasta o dovedesc presele de ulei descoperite de arheologi. Datorită coloniilor grecești, am ajuns până în sudul Italiei și în nordul Africii, iar mai târziu și în Provența, în Franța.

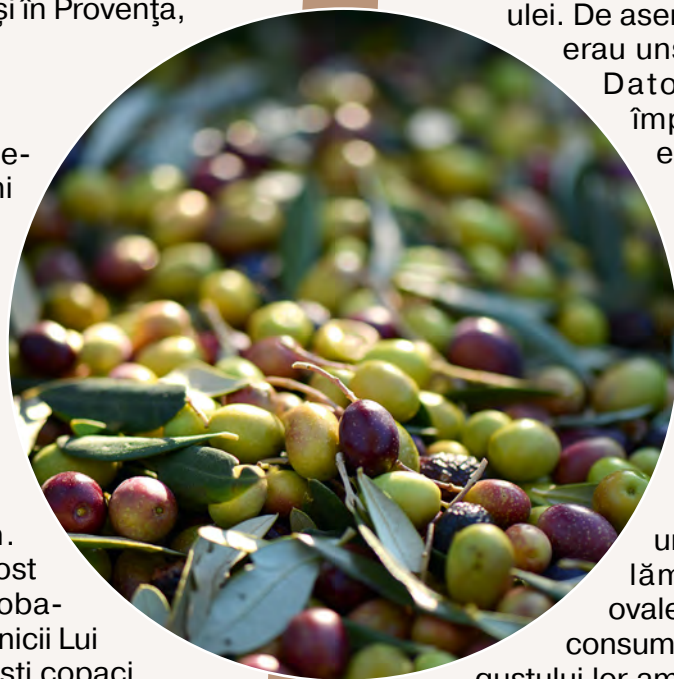
Nu mi-e frică de secetă, în schimb nu-mi place gerul. Ating vârsta de aproximativ 200-300 de ani, uneori chiar mai mult. Opt dintre soiurile din Antichitate cresc în Grădina Ghetsimani, la poala Muntelui Măslinilor, la est de Ierusalim. De altfel, muntele a fost numit după mine. Probabil Domnul Isus și ucenicii Lui au stat exact sub acești copaci. Aici i-a învățat El pe oameni, S-a rugat și aici a fost arestat, înainte de răstignirea Sa.

Sigur ai ghicit deja că sunt **mașnu** (*Olea europaea*)!

La sfârșitul potopului, când Noe a dat drumul unui porumbel de pe arcă, acesta s-a întors, având în cioc o crenguță de-a mea. Așa a aflat Noe că apa s-a retras de pe suprafața pământului. Prin urmare, fac parte dintre primii copaci care au crescut pe pământul înnoit. În acest fel, porumbelul cu crenguța de măslin în cioc a devenit un simbol al păcii.

Uleiul din rodul meu are un gust foarte bun, are proprietăți curative și se folosea la slujba din templu. Peste jertfă se turna din uleiul meu și menora, sfeșnicul iudaic cu șapte brațe, ardea cu acest ulei. De asemenea, cu uleiul meu erau unși împărații și preoții. Datorită acestui fapt, împărații și preoții care erau aleși după voia lui Dumnezeu erau numiți „unși”.

Florile mele albe sunt mici și neînsemnate. Ele înfloresc la începutul verii și răspândesc un minunat parfum de lămâi. Fructele mele ovale, pietroase nu pot fi consumate crude, din cauza gustului lor amar. Când sunt coapte, ele sunt negre, iar când sunt verzi, sunt încă necoapte. Dacă pe parcursul unei luni, fructele sunt puse de mai multe ori în apă și, în final, sunt marinate, ele devin o adevărată delicată. Aceste fructe conservate și marinate se folosesc în multe salate și mâncăruri din bucătăria mediteraneeană.

Rețetă

PÂINE DE PAȘTE

Ai nevoie de:

- 1 linguriță drojdie
- 1 linguriță zahăr
- 0,5 linguriță sare
- 250 ml apă caldă
- 500 g făină
- 2 linguri ulei de măsline
- după gust condimente, verdețuri
- 100 g măslin conservate, întregi

1. Drojdia, zahărul, sarea și apa caldă se amestecă într-un vas mare.
2. Se cerne deasupra o cană de făină.
3. Se adaugă uleiul de măsline și se amestecă totul, rezultând un aluat.
4. Se adaugă verdețurile uscate.
5. Se cerne restul de făină și se frământă aluatul. Se acoperă vasul cu un prosop curat, apoi se lasă într-un loc cald, ca să crească.
6. Se taie măslinile mărunt.
7. Masa de lucru se unge bine pentru a putea întinde aluatul pe ea.
8. Se așază aluatul pe masa de lucru și se apasă cu mâna ca să se aplatizeze. Se împart măslinile pe suprafața aluatului, apoi se face din el un rulou lung.
9. Se pune o foaie de copt în tavă și se presară cu puțină făină.
10. Ruloul de aluat se pune în tavă. Se crestează de câteva ori cu cuțitul. Tava se acoperă cu un prosop de bucătărie și se mai lasă la crescut 20 de minute.
11. Cuptorul se încinge la 200 °C.
12. Se introduce tava în cuptor și se coace aluatul, până devine maro-auriu.
13. Se scoate Pâinea de Paște din cuptor și se lasă să se răcească.

Poftă bună!

Știu că Răscumpărătorul meu e viu

Text: Valentin POPOVICI

Știu că Răs-cum - pă - ră - to - rul meu e
viu. Da, Răs - cum - pă - ră - to - rul meu e
viu. El din mor - mânt s-a ri - di -
cat. Al vie - ții Domn, Cris - tos a în - vi -
Refren
at! Cris - tos a în - vi - at! Lu - mini s-au
re - văr-sat. E viu, e viu, Cris-tos a în - vi - at!

2 O, veniți cu toți, veniți cu mir de nard!
Inimile azi pentru Domnul ard.
Te onorăm căci ne-ai salvat.
Al nostru Domn, Cristos a înviat!

Lucru manual

ÎNĂLȚAREA LA CER

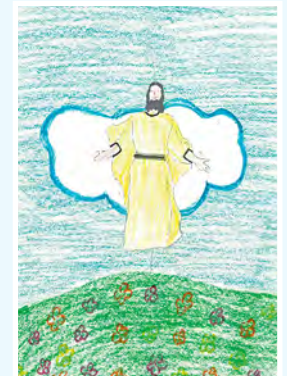
Ai nevoie de următoarele obiecte:

foarfecă
ață albă
ac
coală de hârtie
creioane colorate sau carioci

1. Pe coala de hârtie, desenează un peisaj cu cer și un nor mare.

2. Decupează imaginea Domnului Isus din revistă.

3. Introdu ața în ac și fă nod la capătul aței. Împunge foaia cu acul, din spate, în mijlocul paginii, în partea de jos. Acum împunge cu acul figurina în partea de jos. Împunge apoi figurina în partea de sus, astfel încât figurina să se poată „înălța” și „coborî” de-a lungul aței. În final, împunge foaia de hârtie în mijloc, relativ sus, deasupra norului desenat de tine. Fă pe spatele hârtiei un nod, unind capetele aței.

Inspirat de desenul lui Nichita Zaharov, 9 ani, Kaliningrad (Rusia)

Gata!

Ilustrații de Iacob BURDA

Kaya STOBBE, 6 ani, Germania

Dragă echipă de redacție a revistei Felinarul copiilor,

Numele meu este Kaya și am 6 ani. Citesc cu mare entuziasm revista voastră. Am aflat despre voi la școala mea, pe care o frecventez de un an. Este Școala Elementară Evanghelică din Oppendorf, din Stemwede, Germania.

Imaginea pe care v-am atașat-o este desenată din ♥ pentru voi și pentru cititorii acestei minunate reviste.

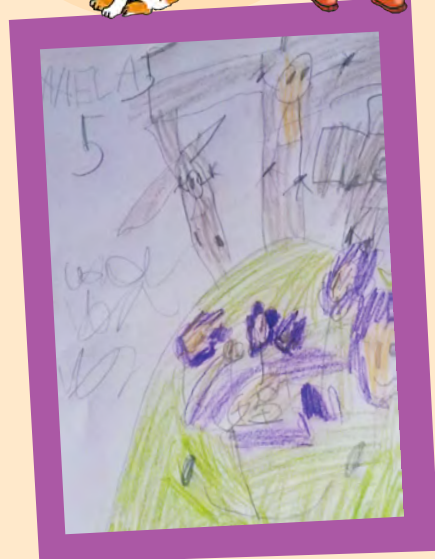
Cu drag,
Kaya și mama

PS: Vă rog să nu vă opriți deoarece copiii și, deopotrivă, adulții au nevoie de minunatele istorisiri și povestiri din revistă!

Sofia WEBER, 5 ani, Germania

Rahela, 5 ani, România

Abonament pentru revista Felinarul copiilor

Vrei să fii sigur că vei avea întreaga colecție de reviste **Felinarul copiilor**? Dorești să primești revista direct la tine acasă? Nimic mai simplu! Spune-le părinților tăi și **abonează-te aici:**

Revista Felinarul copiilor
OP 9, CP 33
410690 Oradea
jud. Bihor / România

sau comandă direct la:
tel./fax: 0259-457428, 0359-412765
e-mail: contact@felinarul.ro
www.felinarul.ro

Dacă ești din Republica Moldova:
LUMINA ÎN ORIENT
CP 2137
2051 Chișinău-51
Tel.: 069262266
E-mail: liomdorg@gmail.com

Revista apare de șase ori pe an. Abonamentul se poate face pe o perioadă de un an sau doi ani și costă **în România 18 lei pe an** (36 lei pe doi ani), preț ce reprezintă exclusiv cheltuielile de ambalare și expediere, revista fiind gratuită. Plata abonamentului se va face ramburs la oficiul poștal odată cu primirea primului număr din abonament, celelalte numere urmând să le primești direct la adresa specificată în comandă. Pentru mai mult de 10 abonamente la aceeași adresă, prețul abonamentului este mai avantajos. **Pentru amănunte, te rugăm să iei legătura cu noi.**

Tot la aceste adrese ne poți scrie despre experiențele tale cu **Felinarul copiilor**. Trimite-ne desenele sau sugestiile tale! Suntem curioși să aflăm impresiile tale.

Dragă cititorule, ai un verset preferat? Scrie-ne și povestește-ne de ce îți place acest verset. Ne-am bucura să primim un e-mail de la tine! Sau poate vrei să ne trimiți un desen?

SOLUȚIILE la jocuri:

Pag. 2: „Buzele mincinoase Îi sunt urâte Domnului, dar cei care lucrează cu adevăr Îi sunt plăcuți.” Proverbe 12:22
Pag. 13: Pilat 11, Levi 7, Bartimeu 1, Rahav 6, Frații lui Iosif 3, Petru 9, David 2, Iuda 12, Pavel 10, Moise 8, Ilie 4, Saul 5.

Revistă creștină pentru copii
Apare de șase ori pe an
Tiraj: 13000

Editor:
Editura LUMINA LUMII
tel./fax: +40 (0)259 457428,
+40 (0)359 412765
e-mail: contact@felinarul.ro
www.felinarul.ro

în colaborare cu: licht im Osten (Elveția) licht im **O**sten

Partenerul nostru de distribuție:
Editura Scriptorum
OP 9, CP 33
410690 Oradea / România
tel./fax: +40 (0)259 457428,
+40 (0)359 412765
e-mail: contact@scriptum.ro
www.scriptum.ro

Partenerul nostru în Republica Moldova:
LUMINA ÎN ORIENT
CP 2137
2051 Chișinău-51
Tel.: +373 (0)69262266
E-mail: liomdorg@gmail.com

Redactor șef:
Waldemar Braun

Redactor al ediției în limba română:
Elena Braun

Colectiv de redacție voluntar:
Andreas Braun
Paula Isac
Daniela Stoica
Doina și Daniel Vasilca

Traducerea textelor din limba germană:
Dorina Schintee

Tehnoredactare:
Anna Micusevici

Copertă:
Foto: © shutterstock.com

Indice bibliografic:
Paginile 8-11: Sub formă prescurtată din *Focus on the Family Clubhouse*, aprilie 1997 (vol. 11, nr. 4), cu acordul Focus on the Family, Colorado Springs, CO.
Pagina 13: Din *Rätsel zur Bibel*, caietul 1, cu acordul Editurii BLB.
Paginile 16-17: Din *Praying Around the World with Kate and Mack*, cu acordul Wycliffe, SUA.
Paginile 18-23: Sub formă prescurtată din *Von Affen, Giraffen und anderen Tieren*, cu acordul CLV, Bielefeld.
Pagina 26: Foto: © canva.com
Pagina 27: Foto: © pixabay.com
Pagina 28: *Cântările Evangheliei Comune pe Note*, de Florian Burcă (1996), nr. 492. <https://alevro.net/BPDF/B492-Voce-Stiu%20ca%20rascumparatorul%20meu%20e%20viu.pdf>

Dacă nu se specifică altfel, citatele biblice au fost preluate din: *Noul Testament*, traducerea D. Cornilescu rev., ediția a doua, Editura LUMINA LUMII, Korntal, Germania, 2003
Biblia, traducerea D. Cornilescu

Iana GABRAT, 8 ani

Irina SCHWARZKOPF, 12 ani

Paște
fericit și
binecuvântat
tuturor
copiilor!

Eduard SCACICOV

CRISTOS A ÎNVIAT!

Trei zile au trecut
Și Domnul a înviat.
Moartea e biruită
De Fiul Celui Preaînalt.

Prin moartea Lui cea cruntă
Urmată de-nviere,
Oricine-n El se-ncrede
Cunoaște înfiere.

Putem să-I dăm crezare –
Prin Isus eliberați,
Aflăm a Lui salvare
Și suntem transformați.

Trad. adapt. de Elena BRAUN

Cristos
a înviat!
Adevărat
a înviat!

Iuliana KERN, 12 ani

Daniel GUZOVSKI, 10 ani